

Juhász Gyula: Pécs

*Nyájas Dunántúl szelíden ívellő
Áldott ölü hegyei koszorúzzák
A régi várost, melynek égbe zengő
Harangszava szent, magyar szomorúság.*

*A város régi, ó de örök ifjú
Remények gazdag lombjai borítják,
Öreg kapukból fiatal hit indul
És jobb jövőbe lelkesedezve hírt ad.*

*Mecset smaragdja tör a mély azúrba,
Keresztje mellett félhold mélabúja:
Magyar, török megbékélt múltja int.*

*S hol barna alkony bontja fátylait,
Virrasztva és vigyázva, várva vár
Vég virradást a bús "magyar határ..."*

